

Sygn. akt VIII C 3695/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa R. A.

przeciwko A. G.

o zadośćuczynienie

1. oddała powództwo,

2. zasądza od powoda R. A. na rzecz pozwanej A. G. kwotę 2.417 zł. (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 3695/15

UZASADNIENIE

W dniu 2 lipca 2014 roku powód R. A. wytoczył przeciwko pozwanemu Gminnemu Ośrodkowi Pomocy (...) w N., przed Sądem Okręgowym w Łodzi, powództwo o zapłatę kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania z tytułu nękania i prześladowania przez 3 lata na podstawie sfałszowanych i podrobionych wyroków Sądu.

Postanowieniem z dnia 4 września 2014 roku Sąd Okręgowy w Łodzi stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi.

(pozew k. 2, postanowienie k. 12)

W piśmie procesowym z dnia 7 marca 2016 roku, w odpowiedzi na zarządzenie z dnia 19 lutego 2016 roku, powód wskazał, iż pozwaną w niniejszej sprawie jest A. G. pełniąca funkcję kierownika Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w N.. W uzasadnieniu R. A. wyjaśnił, że pozwana, opierając się na dwóch różnych wyrokach sądu zapadłych w tej samej sprawie o sygn. III RC 176/11, tego samego dnia, wydała decyzje w sprawie powoda, które miały na celu tuszowanie, mataczenie i zamykanie całej sprawy pod dywan, choć jej powinnością było zawiadomienie organów ścigania.

(pismo procesowe powoda k. 63)

W odpowiedzi na pozew pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o jego oddalenie oraz o zasądzenie na jej rzecz od powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana podniosła, że wszelkie wydane przez nią decyzje miały oparcie w przepisach prawa oraz w treści zapadłych przeciwko powodowi wyrokach sądu, co znalazło potwierdzenie w orzeczeniach wydanych

przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze i Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł.. Kwestionowane przez powoda decyzje pozwana podejmowała przy tym jako pracownik organu administracji publicznej, działający z upoważnienia Wójta Gminy N., co skutkuje brakiem legitymacji procesowej biernej po jej stronie. Ponadto pozwana wskazała, że powództwo w ogóle nie zostało udowodnione.

(odpowiedź na pozew k. 68-76)

W toku dalszego postępowania przed Sądem strony podtrzymały zgłoszone stanowiska w sprawie.

(pismo procesowe powoda k. 99-99v., k. 166, protokół rozprawy k. 121-123, k. 139-140, k. 163-164)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A. G. od 13 lat pełni funkcję Kierownika Ośrodka Pomocy (...), który to ośrodek jest jednostką budżetową Gminy N.. W celu realizacji ustawowych zadań Ośrodka pozwana działa m.in. w oparciu o upoważnienia wydane jej przez Wójta Gminy N..

Na mocy zarządzenia nr (...) z dnia 14 czerwca 2010 roku Wójt Gminy N. upoważnił pozwaną m.in. do podejmowania działań wobec dłużników alimentacyjnych, prowadzenia postępowania i wydawania w tych sprawach decyzji administracyjnych.

(dowód z przesłuchania pozwanej 00:09:57-00:21:50 protokołu elektronicznego z dnia 29 grudnia 2016 roku, zarządzenie k. 78)

Wyrokiem z dnia 13 października 2011 roku wydanym w sprawie o sygn. akt III RC 176/11 Sąd Rejonowy w Brzezinach zasądził z dniem 1 października 2011 roku alimenty od pozwanego R. A. na rzecz małoletniego M. A. w kwocie po 500 zł miesięcznie, płatne do dnia 15 każdego miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat do rąk przedstawicielki ustawowej małoletniego A. A. (pkt 1 sentencji), odstąpił od obciążenia pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi (pkt 2 sentencji) oraz nadał wyrokowi w zakresie pkt 1 rygor natychmiastowej wymagalności (pkt 3 sentencji).

W dniu 31 października 2011 roku wyrokowi temu została nadana klauzula wykonalności w zakresie rozstrzygnięcia z pkt 1 sentencji.

Na skutek omyłki pisarskiej, w odpisie wyroku doręczonym R. A. wskazano, że przedmiotem rozpoznania w sprawie, o której mowa wyżej, było podwyższenie alimentów, nie zaś jak miało to miejsce w rzeczywistości, zasądzenie tychże. W wyniku zaistniałej omyłki u powoda powstało błędne przekonanie, że przeciwko niemu, w tej samej sprawie, tego samego dnia, Sąd wydał dwa różne wyroki, pierwszy o zasądzenie alimentów, drugi o ich podwyższenie. Od powyższego wyroku powód wywiódł apelację.

Po wydaniu wyroku w sprawie o alimenty A. A. pozwem z dnia 27 października 2011 roku wniosła o rozwiązanie jej związku małżeńskiego z R. A.. Wyrokiem z dnia 9 stycznia 2012 roku Sąd Okręgowy w Łodzi rozwiązał przez rozwód związek małżeński R. A. i A. A.. Orzeczenie to zaskarżył powód.

Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2012 roku Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 445 § 2 k.p.c. zawiesił postępowanie apelacyjne zainicjowane apelacją R. A. od wyroku Sądu Rejonowego w Brzezinach z dnia 13 października 2011 roku, do czasu prawomocnego zakończenia sprawy o rozwód.

Wyrokiem z dnia 11 maja 2012 roku Sąd Apelacyjny w Łodzi uchylił zaskarżony wyrok w sprawie o rozwód i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

Ostatecznie, wyrokiem z dnia 12 maja 2014 roku, prawomocnym od dnia 20 marca 2015 roku, Sąd Okręgowy w Łodzi rozwiązał przez rozwód związek małżeński pomiędzy A. A. i R. A..

(dowód z przesłuchania powoda 00:04:18-00:13:00 protokołu elektronicznego z dnia 23 stycznia 2017 roku, kserokopia odpisu wyroku z dnia 13.10.2011 r. k. 3, k. 4, kserokopia pierwszej strony pozwu o rozwód k. 150, kserokopia wyroku z dnia 9.01.2012 r. k. 151-151v., kserokopia wyroku z dnia 11.05.2012 r. k. 152, kserokopia wyroku z dnia 12.05.2014 r. k. 153, kserokopia wyroku z dnia 20.03.2015 r. k. 154; z akt Gminy N.: kserokopia postanowienia z dnia 19 kwietnia 2012 r.)

R. A. nie realizował nałożonego na niego obowiązku alimentacyjnego. W zaświadczeniu z dnia 12 stycznia 2012 roku komornik sądowy stwierdził, iż w okresie ostatnich dwóch miesięcy egzekucja alimentów należnych od powoda, prowadzona w oparciu o tytuł egzekucyjny - wyrok Sądu Rejonowego w Brzezinach z dnia 13 października 2011 roku, zaopatrzonej w klauzulę wykonalności - okazała się bezskuteczna.

Decyzją z dnia 29 lutego 2012 roku Gminny Ośrodek Pomocy (...) w B. przyznał na rzecz A. A. na osobę uprawnioną – M. A., świadczenie z funduszu alimentacyjnego w wysokości 500 zł miesięcznie na okres od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia 30 września 2012 roku. W piśmie z dnia 30 marca 2012 roku skierowanym do Ośrodka Pomocy (...), (...) w B. zwrócił się o podjęcie działań wobec dłużnika alimentacyjnego R. A..

Pismami z dnia 23 kwietnia 2012 roku i 17 lipca 2012 roku powód został wezwany do osobistego stawiennictwa w Ośrodku Pomocy (...) w celu przeprowadzenia wywiadu alimentacyjnego, odebrania oświadczenia majątkowego oraz ustalenia przyczyn nielożenia na utrzymanie dziecka. R. A. pouczono ponadto, iż uniemożliwienie przeprowadzenia wywiadu alimentacyjnego lub odmowa złożenia oświadczenia majątkowego skutkuje wszczęciem postępowania dotyczącego uznania dłużnika alimentacyjnego za uchylającego się od zobowiązań alimentacyjnych.

W odpowiedzi na ostatnie z w/w wezwań powód wskazał, iż nie jest dłużnikiem alimentacyjnym, albowiem w sprawie o zasądzenie alimentów został wydany wyrok o ich podwyższenie, w konsekwencji brak było podstaw do wszczęcia egzekucji oraz przyznania matce małoletniego świadczenia z funduszu alimentacyjnego.

Pismem z dnia 7 sierpnia 2012 roku pozwana, działając z upoważnienia wójta, zawiadomiła powoda o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie uznania go za uchylającego się od zobowiązań alimentacyjnych z uwagi na odmowę przeprowadzenia wywiadu alimentacyjnego i złożenia oświadczenia majątkowego.

W zaświadczeniu z dnia 16 sierpnia 2012 roku komornik sądowy wskazał, iż w okresie od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia 16 sierpnia 2012 roku od powoda nie zostały wyegzekwowane żadne kwoty pieniężne.

W dniu 22 sierpnia 2012 roku powód stawił się w (...) w N.. W czasie wizyty powód oświadczył, iż nie jest dłużnikiem alimentacyjnym, wobec czego odmówił przeprowadzenia wywiadu alimentacyjnego oraz złożenia oświadczenia majątkowego. Tożsame stanowisko powód przedstawił w piśmie z tego samego dnia oraz z dnia 13 września 2012 roku.

Wobec stanowiska R. A., pozwana, działając na podstawie art. 104 k.p.a oraz art. 2 pkt 9, art. 5 ust. 3, art. 8b, art. 25 ustawy z dnia 7 września 2007 roku o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, a także na podstawie upoważnienia Wójta Gminy N., wydała w dniu 2 października 2012 roku decyzję o uznaniu R. A. za dłużnika alimentacyjnego uchylającego się od zobowiązań alimentacyjnych. W uzasadnieniu pozwana wyjaśniła, że powód odmówił przeprowadzenia wywiadu alimentacyjnego oraz złożenia oświadczenia majątkowego, nie dokonał również żadnych wpłat na poczet zadłużenia egzekwowanego przez komornika sądowego. Jednocześnie pozwana wskazała, że fakt uchylecia przez Sąd Apelacyjny wyroku w sprawie o rozwód prowadzonej przeciwko powodowi, nie ma wpływu na toczące się postępowanie egzekucyjne, którego podstawę stanowi wyrok Sądu Rejonowego w Brzezinach z dnia 13 października 2011 roku.

Decyzją z dnia 23 października 2012 roku Gminny Ośrodek Pomocy (...) w B. przyznał na rzecz A. A. na osobę uprawnioną – M. A. świadczenie z funduszu alimentacyjnego w wysokości 500 zł miesięcznie na okres kolejnych 12 miesięcy. W piśmie z dnia 28 grudnia 2012 roku skierowanym do Ośrodka Pomocy (...), (...) w B. zwrócił się o podjęcie działań wobec dłużnika alimentacyjnego R. A..

Wydaną przez pozwaną decyzję, o której mowa wyżej, zaskarżył powód, podnosząc, że nie jest dłużnikiem alimentacyjnym, albowiem wyrok zasądający alimenty nie jest prawomocny. Rozpoznając odwołanie R. A. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Ł. decyzją z dnia 27 listopada 2012 roku wydaną w sprawie SKO 4821/2012 utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję organu I instancji. W uzasadnieniu SKO w Ł. wskazało, że decyzja o uznaniu dłużnika alimentacyjnego za uchylającego się od zobowiązań alimentacyjnych nie ma charakteru uznaniowego i podlega wydaniu przez organ administracji publicznej w każdym przypadku przewidzianym przez ustawę o pomocy osobom uprawnionym do alimentów. W sprawie R. A. przesłanki takie zaistniały, co czyni kwestionowaną decyzję prawidłową. Organ odwoławczy zaznaczył przy tym, że wyrok zasądający od skarżącego alimenty jest wprawdzie nieprawomocny, to jednak nadana mu klauzula natychmiastowej wykonalności nie została uchylona, a zatem R. A. winien wywiązywać się z obowiązku lożenia alimentów na rzecz syna.

Od decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł. skargę wywiódł powód.

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. II SA/Łd 174/13, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. oddalił skargę dłużnika R. A. na decyzję SKO w Ł. z dnia 27 listopada 2012 roku.

W dniu 13 sierpnia 2013 roku komornik sądowy wydał kolejne zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji świadczeń alimentacyjnych.

Decyzją z dnia 22 października 2013 roku Gminny Ośrodek Pomocy (...) w B. przyznał na rzecz A. A. na osobę uprawnioną – M. A. świadczenie z funduszu alimentacyjnego w wysokości 500 zł miesięcznie na okres kolejnych 12 miesięcy. W piśmie z dnia 4 listopada 2013 roku skierowanym do Ośrodka Pomocy (...), (...) w B. zwrócił się o podjęcie działań wobec dłużnika alimentacyjnego R. A..

Decyzją z dnia 3 lutego 2014 roku Gminny Ośrodek Pomocy (...) w B. zobowiązał R. A. do zwrotu należności z tytułu wypłaconych za okres od dnia 1 października 2012 roku do dnia 30 września 2013 roku świadczeń z funduszu alimentacyjnego w kwocie 6.631,41 zł.

W dniu 5 lutego 2014 roku pozwana, działając z upoważnienia wójta, sporządziła wniosek o wszczęcie i przeprowadzenie postępowania w sprawie podejrzenia popełnienia przez dłużnika alimentacyjnego R. A. przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. Następnie, w dniu 7 lutego 2014 roku, pozwana, działając z upoważnienia wójta, sporządziła wniosek o zatrzymanie dłużnikowi alimentacyjnemu prawa jazdy.

W piśmie z dnia 27 marca 2014 roku skierowanym do Starostwa Powiatowego w Ł. Wydziału Komunikacji i Spraw Obywatelskich R. A. zakwestionował zasadność wniosku o zatrzymanie prawa jazdy. W odpowiedzi na zarzuty dłużnika alimentacyjnego pozwana wyjaśniła, że R. A. prawomocną decyzją został uznany za dłużnika alimentacyjnego uchylającego się od zobowiązań alimentacyjnych, co stanowiło podstawę do złożenia przeciwko niemu zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa oraz wniosku o zatrzymanie prawa jazdy.

Decyzją z dnia 6 maja 2014 roku Starosta (...) Wschodni zatrzymał dłużnikowi alimentacyjnemu R. A. prawo jazdy. Decyzja ta została następnie utrzymana w mocy decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł. z dnia 12 czerwca 2014 roku.

W dniu 19 sierpnia 2014 roku komornik sądowy wydał kolejne zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji świadczeń alimentacyjnych.

Decyzją z dnia 16 października 2014 roku Gminny Ośrodek Pomocy (...) w B. przyznał na rzecz A. A. na osobę uprawnioną – M. A. świadczenie z funduszu alimentacyjnego w wysokości 500 zł miesięcznie na okres kolejnych 12 miesięcy. W piśmie z dnia 27 października roku skierowanym do Ośrodka Pomocy (...), (...) w B. zwrócił się o podjęcie działań wobec dłużnika alimentacyjnego R. A..

Decyzją z dnia 31 grudnia 2014 roku Gminny Ośrodek Pomocy (...) w B. zobowiązał R. A. do zwrotu należności z tytułu wypłaconych za okres od dnia 1 października 2013 roku do dnia 30 września 2014 roku świadczeń z funduszu alimentacyjnego w kwocie 6.559,90 zł.

Decyzją z dnia 17 kwietnia 2015 roku Gminny Ośrodek Pomocy (...) w B. zobowiązał R. A. do zwrotu należności z tytułu wypłaconych za okres od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia 30 września 2012 roku świadczeń z funduszu alimentacyjnego w kwocie 6.099,15 zł.

(dowód z przesłuchania pozwanej 00:09:57-00:21:50 protokołu elektronicznego z dnia 29 grudnia 2016 roku; z akt Gminy N.: zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji świadczeń alimentacyjnych, zawiadomienie z dnia 30.03.2012 r., wezwanie wraz z potwierdzeniem odbioru, pismo z dnia 30.07.2012 r., zaświadczenie o dokonanych wpłatach, pismo z dnia 22.08.2012 r., notatka służbowa, pismo z dnia 13.09.2012 r., decyzja z dnia 2.10.2012 r., odwołanie, decyzja z dnia 27.11.2012 r., zawiadomienie z dnia 28.12.2012 r., decyzja z dnia 23.10.2012 r., skarga, wyrok WSA w Łodzi z dnia 26.04.2013 r. wraz z uzasadnieniem, zawiadomienie z dnia 4.11.2013 r., decyzja z dnia 3.02.2014 r., wniosek o ściganie, wniosek o zatrzymanie prawa jazdy, pismo z dnia 27.03.2014 r., pismo z dnia 22.04.2014 r., zawiadomienie z dnia 27.10.2014 r., decyzja z dnia 31.12.2014 r., decyzja z dnia 17.04.2015 r., pismo z dnia 8.05.2015 r.)

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2013 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w Brzezinach odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych w Sądzie Rejonowym w Brzezinach poprzez wydanie dwóch wyroków o różnej treści w tej samej sprawie.

Postanowieniami z dnia 9 grudnia 2015 roku, 6 kwietnia 2016 roku, 20 maja 2016 roku, 13 lipca 2016 roku, 4 sierpnia 2016 roku, 12 września 2016 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. odrzucił skargi R. A. o wznowienie postępowania sądowego zakończonego wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z dnia 26 kwietnia 2013 roku, wydanym w sprawie o sygn. II SA/Łd 174/13.

(z akt Gminy N.: postanowienie z dnia 28.06.2013 r., postanowienie z dnia 9.12.2015 r., postanowienie z dnia 6.04.2016 r., postanowienie z dnia 20.05.2015 r., postanowienie z dnia 13.07.2016 r., postanowienie z dnia 4.08.2016 r., postanowienie z dnia 12.09.2016 r.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie powołanych wyżej dowodów. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto wyjaśnienia stron.

Na rozprawie w dniu 13 marca 2017 roku Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka T. B. na okoliczność wydania przez niego decyzji administracyjnych uznając go za nieprzydatny dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, między stronami niesporne bowiem było, że pozwana działając z upoważnienia Wójta Gminy N. wydała przeciwko powodowi szereg decyzji administracyjnych opisanych szczegółowo w stanie faktycznym.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu w całości.

W niniejszej sprawie powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz zadośćuczynienia i odszkodowania w łącznej kwocie 50.000 zł w związku z wydaniem przez pozwaną w jego sprawie decyzji administracyjnych, w szczególności decyzji o uznaniu powoda, jako dłużnika alimentacyjnego, za uchylającego się od zobowiązań alimentacyjnych. W sprawie niesporne było, że pozwana, jako Kierownik Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w N., działając na podstawie przepisów prawa oraz upoważnienia Wójta Gminy N. z dnia 14 czerwca 2010 roku do podejmowania działań wobec dłużników alimentacyjnych, prowadzenia postępowania i wydawania w tych sprawach decyzji administracyjnych, wydanego na podstawie art. 8b ustawy z dnia 7 września 2007 roku o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, wydała w dniu 2 października 2012 roku decyzję o uznaniu R. A. za dłużnika alimentacyjnego uchylającego się od zobowiązań alimentacyjnych. Wątpliwości nie budziły również przesłanki

wydania przez pozwaną spornej decyzji, a mianowicie, fakt wydania przeciwko R. A. przez Sąd Rejonowy w Brzezinach w dniu 13 października 2011 roku wyroku zasądającego alimenty w kwocie po 500 zł miesięcznie na rzecz M. A., uchylenie się R. A. od uiszczania alimentów, odmowa R. A. poddania się wywiadowi alimentacyjnemu oraz złożenia oświadczenia majątkowego. Bezsporne były nadto dalsze działania, jakie pozwana podjęła w stosunku do dłużnika alimentacyjnego, w tym okoliczność, że działania te A. G. były podejmowane z upoważnienia wójta, w ramach wykonywanej przez nią funkcji kierownika (...) w N.. W świetle powyższego Sąd uznał, że pozwana nie była biernie legitymowana do udziału w przedmiotowym procesie. O legitymacji procesowej strony mówimy wówczas, gdy na podstawie przepisów prawa materialnego strona uprawniona jest do występowania w konkretnym postępowaniu w charakterze powoda lub pozwanego, to jest gdy z wiążącego strony procesowego stosunku prawnego wynika zarówno uprawnienie powoda do zgłoszenia konkretnego żądania, jak również obowiązek pozwanego do jego spełnienia. O istnieniu legitymacji, zarówno czynnej, jak i biernej, decyduje zatem prawo materialne na podstawie podanego w pozwie stanu faktycznego.

Jak stanowi art. 64 § 1 k.p.c. każda osoba fizyczna i prawna ma zdolność występowania w procesie jako strona (zdolność sądowa). Zdolność sądową mają także jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną (art. 64 § 1¹ k.p.c.). Zgodnie z art. 65 § 1 k.p.c. zdolność procesową mają osoby fizyczne posiadające pełną zdolność do czynności prawnych, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne, o których mowa w art. 64 § 1¹ k.p.c.

W myśl art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 2004 roku o pomocy społecznej, zadania pomocy społecznej w gminach wykonują jednostki organizacyjne - ośrodki pomocy społecznej. Ośrodek pomocy społecznej, wykonując zadania własne gminy w zakresie pomocy społecznej, kieruje się ustaleniami wójta (burmistrza, prezydenta miasta)(art. 110 ust. 3 ustawy). Wójt (burmistrz, prezydent miasta) udziela kierownikowi ośrodka pomocy społecznej upoważnienia do wydawania decyzji administracyjnych w indywidualnych sprawach z zakresu pomocy społecznej należących do właściwości gminy (art. 110 ust. 7 ustawy).

Ośrodki pomocy społecznej są jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi odrębnej od macierzystej jednostki samorządu terytorialnego podmiotowości (zdolności prawnej). Jako niesamoistne formy organizacyjnoprawne ośrodki pomocy społecznej działają w ramach osobowości prawnej macierzystej jednostki samorządu terytorialnego. Zgodnie z art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 446), kierownicy jednostek organizacyjnych gminy nieposiadających osobowości prawnej działają jednoosobowo na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez wójta. Zatem kierownik ośrodka pomocy społecznej nie reprezentuje w obrocie cywilnoprawnym kierowanego przez siebie ośrodka jako takiego, lecz macierzystą jednostkę samorządu terytorialnego, o ile otrzymał od niej stosowne pełnomocnictwo. Ośrodki pomocy społeczne, jako podmioty nieposiadające odrębnej osobowości prawnej, występują w obrocie prawnym w imieniu i na rzecz macierzystej jednostki samorządu terytorialnego. Przenosząc powyższe na grunt omawianej sprawy przypomnieć należy, że w zakresie działań podejmowanych wobec dłużników alimentacyjnych, prowadzenia postępowania i wydawania w tych sprawach decyzji administracyjnych, pozwana działała na podstawie upoważnienia Wójta Gminy N. z dnia 14 czerwca 2010 roku. W świetle poczynionych wyżej rozważań oczywistym jest wniosek, że przy podejmowaniu decyzji w w/w zakresie pozwana działała w imieniu Urzędu Gminy N., nie zaś w swoim imieniu, czy też w imieniu (...). Skoro zatem powód wywodzi swoje żądanie zapłaty zadośćuczynienia i odszkodowania z faktu wydania przez pozwaną decyzji administracyjnych, w tym decyzji z dnia 2 października 2012 roku, żądanie to winno zostać skierowane przeciwko Urzędowi Gminy N., nie zaś przeciwko pozwanej.

Wobec powyższego jedynie na marginesie podnieść wymaga, że działania pozwanej miały pełne oparcie w przepisach prawa. W stosunku do powoda zapadł wyrok zasądający alimenty, który zaopatrzony w rygor natychmiastowej wykonalności, stał się podstawą wszczęcia przeciwko R. A. postępowania egzekucyjnego. Wprawdzie wyrok Sądu Rejonowego w Brzezinach z dnia 13 października 2011 roku, w dacie wydania przez pozwaną kwestionowanej przez powoda decyzji, nie był jeszcze prawomocny (orzeczenie to zaskarżył R. A., a postępowanie apelacyjne zostało zawieszono do czasu prawomocnego zakończenia sprawy o rozwód, co nastąpiło z dniem 20 marca 2015 roku), to

jednocześnie powodowi umyka okoliczność, że walor natychmiastowej wykonalności wyroku zasądającego alimenty wynika wprost z przepisu art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. i umożliwia egzekucję tego świadczenia jeszcze przed tym, jak orzeczenie to stanie się prawomocne, a więc również w sytuacji, gdy strona zaskarzy takie orzeczenie. Na mocy powyższego wyroku, jak też wobec niepłacenia alimentów, powód stał się zatem dłużnikiem alimentacyjnym. Irrelevantne znaczenie ma przy tym okoliczność, iż na skutek omyłki pisarskiej, w odpisie wyroku o zasądzenie alimentów przesłanym R. A. wskazano, że orzeczenie to zapadło w sprawie o podwyższenie alimentów, omyłka ta nie sprawiła bowiem, wbrew twierdzeniom powoda, że w obrocie prawnym zaczęły istnieć dwa orzeczenia, wydane w tej samej sprawie, między tymi samymi podmiotami. Jednocześnie powód spełnił przesłanki z art. 5 ust. 3 ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, w postaci nie poddania się wywiadowi alimentacyjnemu i nie złożenia oświadczenia majątkowego, które skutkowały wszczęciem postępowania dotyczącego uznania dłużnika alimentacyjnego za uchylającego się od zobowiązań alimentacyjnych. Zaznaczenia wymaga przy tym, iż wszczęcie postępowania, o którym mowa wyżej, nie jest zależne od decyzji uznaniowej. Postępowanie to wszczyna się w każdym przypadku ziszczenia się warunków z art. 5 ust. 3, jeśli tylko nie zajdą okoliczności z art. 5 ust. 3a. Postępowanie w sprawie dłużnika alimentacyjnego R. A. zakończyło się wydaniem przez pozwaną, działającą z upoważnienia Wójta Gminy N., decyzji o uznaniu dłużnika alimentacyjnego za uchylającego się od zobowiązań alimentacyjnych, która to decyzja korzysta z atrybutu prawomocności (zarówno Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Ł., jak i Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł., nie dopatrzyło się żadnych uchybień pozwanej przy podejmowaniu przedmiotowej decyzji, przy czym WSA w Łodzi kilkakrotnie odrzucał skargi R. A. o wznowienie postępowania w tej sprawie). W takim przypadku, zgodnie z art. 5 ust. 3b, pozwana była zobowiązana do skierowania wniosku do starosty o zatrzymanie prawa jazdy dłużnika alimentacyjnego oraz złożenia wniosku o ściganie za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k., co też w niniejszej sprawie uczyniła.

Niezależnie od powyższych rozważań, wskazać należy, że powód w ogóle nie udowodnił zasadności swojego roszczenia. W myśl zaś treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Powinności tej R. A. nie sprostał, z twierdzeń powoda oraz przedłożonych przez niego dokumentów nie można bowiem wywnioskować, jakie dobra osobiste powoda zostały naruszone, a także, w oparciu o jakie kryteria powód wyliczył wysokość należnego mu jego zdaniem zadośćuczynienia. W sprawie nie zostało również wykazane, aby powód doznał jakiegokolwiek szkody. W niniejszej sprawie nie ulega zaś wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że żądanie powoda zostało oddalone w całości.

Koszty poniesione przez pozwaną wyniosły łącznie 2.417 zł i obejmowały koszty zastępstwa procesowego wykonywanego przez adwokata (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2012 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, t.j. Dz.U. 2013, poz. 461) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Dlatego też powyższa kwota została zasądzona od powoda na rzecz pozwanej.